

Др ЖИВОРАД МАЈСТОРОВИЋ

Изненадна смрт др Живорада Мајсторовића, асистента политичке економије на Правном факултету београдског универзитета, познатијег под надимком „Вишински“, због изванредних ораторских способности које је испољио као студент, од када му тај надимак додељују — дубоко је ожалостила све његове колеге и пријатеље. А они нису били малобројни. Др Мајсторовић је спадао у ред оних универзитетских асистената, који је у много чему био прототип онаквог универзитетског наставника и сарадника, каквог реформа универзитета и будућност универзитета замишља. Човек који је посветио свој живот и рад студентима и који је у њиховој средини свакодневни помагач, сарадник, пријатељ и учитељ. Познати кабинет и семинар економских наука на Правном факултету, соба број 213, била је посећивана од сваког јутра до касно у ноћ, до затварања Факултета. У њој је увек било студената: група, појединаца; у њој су се увек водили живи разговори о струци и шире, о политици, спорту, друштвеним приликама на универзитету и ван њега. У овој активности, др Мајсторовић је био стожер, аниматор, цењени асистент и вољени друг, који је уживао неприкривене симпатије и љубав својих млађих колега. На изванредан начин, он се никада није од њих одвојио, и после завршетка студија. Он је студентима представљао не само сигурног и увек спремног за помоћ сарадника приликом спремања испита већ, далеко више, човека који им је приближавао универзитет, а не мало пута помагао у решавању њихове материјалне egzистенције.

Из нечије перспективе, а нарочито оних који на универзитетски позив гледају као на сваку другу обичну професију којом се обезбеђује материјална egzистенција и ствара угледа са више и мање амбиција, можда је др Мајсторовић био помало донкихотски прототип будућности који не одговара савременим потребама. Међутим, можда је универзитетска професија од свих других друштвених најмање погодна да се на њу гледа без извесне дозе донкихотизма, идеализма, само egzистенцијално. Др Мајсторовић је управо поседовао данас све ређу особину и врлину, која би морала да у будућем универзитету представља главну вредност и основни атрибут интелектуалног радника; тотална преданост своме позиву, и студентима, уколико прихватамо дубоку тезу Маркса и активистички поступак марксизма, да се ради не само о сазнавању овог света већ и о његовој измени, о људима. Ван сумње је да пут ове трансформације иде преко измене савремене личности, њеног уобличавања из материјалистички оријентисане у хуманизирану личност, а за ову сврху је потребан контакт, однос, стална измена мисли и дела васпитача и васпитаника, професора, асистента и студента. Др Мајсторовић нас је својим примером убеђивао да је овај пут неопходан и истовремено могућ. Вероватно је његова рана смрт једини израз и жртва цене коју је он за своје идеале платио. Јер идеали и развитак социјалистичког хуманизма и новог универзитета не могу се ни остварити ни купити и платити само новцем, ма колико он био у много чему неопходан. Преданост у служби и људски животи то је заправо висока цена,

која је одговарајућа идеалима. Са те тачке гледишта др Мајсторовић је једна од најконсистентнијих и највреднијих личности коју је изгубио београдски универзитет, ма колико неким могло изгледати да је савремена функција и положај асистента недовољно висока степеница универзитетске хијерархије за такву тврђу. Зато ће лик др Мајсторовића остати у сећању, и бити подстрек у искушењима, управо оним људима и снагама на универзитету и ван њега, који придају посебан значај људским вредностима и чија је визија будућег универзитета испуњена идејом о све тешњем прожимању науке и праксе, васпитача и васпитаника, вредносним садржајима, насупрот практичном рутинском и прагматичном приступу који данас узима све више маха на универзитету.

Др Иван Максимовић